

Z V O N

148 Main St. New Rochelle, N.Y. 10802.
P.O.Box 639 - Tel. (914) 636-4225.

Jan Pavel II.

K 700. výročí smrti A N E Ž K Y P Ř E M Y S L O V N Y

Anežka sama vstoupila do kláštera klarisek, který předtím zbudovala v Praze na břehu Vltavy, v místech, jimž se až dodnes říká Na Františku, a spolu s pěti dívkami z předních šlechtických rodin "jako holubice uletěla z potopy ničemného světa do archy svatého řádu". Připojily se v klášteře k pěti klariskám z Tridentu, které tam vyslala sama svatá Klára. Ta poslala Anežce později od sv. Damiána z Assisi list, v němž vyjadřuje nadšenou radost z Anežčiny slavné pověsti známé nejen jí samé, ale "takřka celému světu",

radostně ji chválí za to, že dala přednost zasnoubení s Kristem před všemi světskými poctami a že si zvolila celým srdcem "přesvatou chudobu a tělesné strádání", aby přijala "ženicha vznešenějšího rodu".

Tak se vyvinulo mezi oběma Božími ženami jedno z nejkrásnějších přátelství. I když jim nebylo dáno setkat se na této zemi, i když jejich život byl tak rozdílný, přece je pojila jediná láska ke Kristu a jediná touha po svatosti života. Klášter pražských klarisek se pak stal zásluhou Anežčina příkladu ohniskem, z něhož vznikaly nové kláštery v Čechách, v Polsku i v jiných zemích.

Anežka se nakonec vzdala i své pravomoci nad hospicem, který založila a jehož výnosu měly sestry užívat ke své obživě, protože se rozhodla, "že chce raději trpět vši nouzí, než se odklonit od Kristovy chudoby".

Láska planoucí v jejím srdci jí nedovoľovala uzavírat se do neplodné samoty, ale vedla ji k tomu, aby se dala do služeb všem potřebným. Proto pečovala o nemocné sestry i o malomocné a o postižené nakažlivými chorobami, prala jim šaty a v noci je vyspravovala, a tak dokazovala,

že stavba jejího duchovního života stojí na pevném základě pokory. Tak se stala matkou nuzných a žila ve vděčné paměti pražských chudých a prostých po staletí.

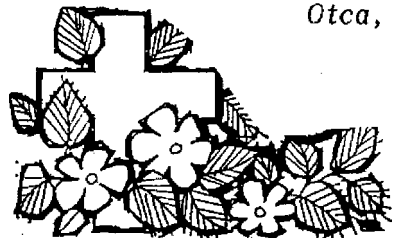
Činorodou lásku oduševňovala její modlitba soustředěná na utrpení Kristovo. Trpící Kristus byl totiž pro ni projevem nejvyšší možné lásky a jeho kříž jí byl posilou zvláště v posledních letech jejího života, když hrdinně a bez nářku snášela neštěstí, křivdy, chudobu i nemoci. Tak následovala Krista až do konce. Milovala samotu. V ní se oddávala modlitbě a rozjímání, a během nich často přicházela do vytržení. Se sestrami nehovořila mnoho. Mluvila-li, její slova byla prodchnuta láskou ke Kristu a touhou po nebi, takže jen stěží zakrývala své slzy. Úctu k Eucharistii uchovávala jako vzácné dědictví Františkovo a Klářino. Její zásluhou tato úcta vyvrcholila později v touhu po denním sv. přijímání.

Utrpení provázelo Anežku neustále. Často ji postihovaly nemoce. Když jednou onemocněla tak vážně, že tušila blížký konec a přála si naposled přijmout Tělo Páně, vnitřní hlas jí ujistil, že přežije všechny členy svého rodu. Tak viděla během svého dlouhého života odcházet na věčnost svého otce, své příbuzné a mezi nimi i krále Václava I., kterého smířila ve svém klášteře s odbojným synem Přemyslem Otakarem a byla světkem jejich polibku míru, a téměř všechny jejich děti. Aby dopila do dna kalich svého utrpení, byla jí ve vidění 26. srpna 1278 ukázána během společných odpoledních modliteb i tragická smrt synovce, krále Přemysla Otakara II., padlého v ten den v bitvě na Moravském poli.

(pokračování)

+ + +

JEŽIŠ KRISTUS VYKÚPIL SVET UTRPENÍM A SMRŤOU. Preto kresťan sa mu najviac pripodobňuje práve bolesťou a smrťou. Ježiš Kristus osobitnou sviatosťou, sviatosťou chorých, pozdvihuje chorobu a utrpenie človeka a zapája ich do svojho utrpenia a do svojej smrti na kríži. Veriaci sa nielen pripodobňuje Ježišovi Kristovi, ale spolupracuje aj na jeho vykupiteľskom diele, keď spája svoju bolesť, utrpenie a smrť s Kristovou obeťou na kríži. Pre veriaceho človeka choroba a smrť nie sú životnou nevyhnutnosťou a tragédiou, ale plnením spásanosného plánu nebeského Otca, tak ako ho plnil Ježiš Kristus.

Sviatosť chorých má nadprirodzené účinky: oslobodzuje od hriechu, posilňuje vo viere a v nádeji na večný život a niekedy spôsobuje aj telesné uzdravenie.

(Poláček: DOZRIEVAŠ V LÁSKE - 279)

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

VELKÉ SCHOPNOSTI KŘEŠŤANA

* Proč přijímáme božský život, milost posvěcující, zde na zemi?

Přijímáme milost posvěcující zde na zemi, protože Bůh chce, abychom se znovu zrodili a abychom začali mít účast na jeho životě už zde a neustále v něm rostli. Čím vyšší je stupeň milosti posvěcující v nás, tím víc jsme Bohu podobni,

tím větší slávu vzdáváme Bohu a tím šťastnější budeme jednou v nebi.

* Kterak dostáváme milost posvěcující?

Obvyklý způsob, jakým dostáváme po prvé milost posvěcující, je křest, a k němu nás vede víra. *Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen (Mk 16, 16).*

* Kterak roste v nás milost posvěcující?

Když nám Bůh dává milost posvěcující, uděluje nám též nové schopnosti, abychom jednali podle tohoto života a rostli v něm. Tyto nové schopnosti jsou ctnosti víry, naděje a lásky; dále mravní ctnosti: opatrnost, spravedlnost, mírnost (umírněnost, uměřenost), statečnost, a konečně dary Ducha svatého.

* Co je víra?

Víra je schopnost, kterou nás Bůh činí způsobilými věřit mu ve všem, co nám pověděl. Tajemství, která nám zjevil, náš rozum nemůže plně proniknout. Ale víra nám dává jistotu, že vše, co Bůh nám zjevil, je pravda; a je to větší jistota, než máme o věcech kolem sebe, o věcech, které vidíme a slyšíme, protože naše víra se opírá o pravdomluvnost samého Boha.

* Můžeme si zasloužit dar víry?

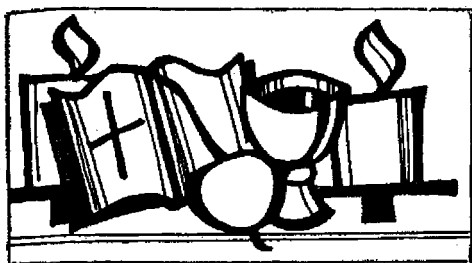
Nemůžeme. Víru dostáváme od Boha jako jeho svobodný dar. Ničím si ho nemůžeme zasloužit. Avšak Bůh, který "chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy" (1 Tim 2, 4), nabízí dar víry všem lidem.

+ + +

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ JE VE VÁS

řekl Kristus Pán (Luk 17, 21). Toto vědomí učiní naše nitro středem všeho zájmu. Osvobodí nás od marnivosti, od pokrytectví a od šílenství snahy líbit se a jen se líbit. Ta zajistila móde tyranské a nicotné panství, duše zbavuje hlubin a vylévá je do kalužin.

(Hlouch: MINUTĚNKA)

Ú M Y S L Y na M Š E S V .

1. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemř. Jana Gašparíka - manželka a děti
 - Za zemř. Františka Ryzáka a manželku - paní Josefa Pavlicová
2. Za naše drahé zesnulé dle obdrže-

ných úmyslů

- Za zemřelou Antonii Němečkovu - manželé Jochovi
 - Za živou a zemřelou rodinu Řehůrkovu z obou stran
3. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelé rodiče Kocourkovy a dceru Janu - paní Alena Chmelová
 4. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelého Otakara Cericha - jeho manželka
 5. Za zemřelého manžela, rodiče a sestru - paní Helena Stachová
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 6. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelé rodiče a sourozence - paní Mary Cerichová
 7. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelou Josefu Krsičkovu - paní Mary Cerichová
 8. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelou Annu Paulusovu - manželé Jelínkovi
 - Za zemřelou manželku Marii - pan Martin Duda
 9. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zemřelou sestru Ilma - manželka Beharkovi
 10. Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
 - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro rodinu Křenčíkovu
 - Za zesnulou Karlu Firkušnou - rodina Firkušných
 11. Za zemřelého Martina Sobka, manželku a syna
 - Za zomrelou sestru Olgu - manželka Beharkovi
 12. Za zemřelou maminku Alžbětu Hudečkovu - rodina Malíkova
 13. Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro pana Jirku Smrčku k jeho 65tinám rodina a přátelé
 - Za zomrelou Svatavu Dostálovu - manželka Beharkovi
 14. Za zemř. rodiny Otrubovu a Petrovu - pí. Anna Otrubová s rodinou
 15. Za zemřelou Annu Hindrovu - manžel a dcera
 - Za zemřelou Marii Sečkovu ve výročí jejího odchodu
 - Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
 - Za živou a zemř. rod. Kočíkovu z obou stran - manželé Kočíkovi
 - Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
 16. Za zemřelého manžela Karla - paní Anna Nádvorníková

17. Za zemřelého Jana Snižka - jeho manželka Božena a syn Pavel
18. Za zemř. Leopolda a Barbory Slívovy - rod. Slívova zdejší i z vlasti
- Za zomrelého otecka Jozefa Skrkoňa - manželia J. a J. Skrkoňovi
19. Za živé a zemřelé členy rodin Daňkovy a Kadlčkovy - manž. Daňkovi
20. Za živou a zemřelou rodinu Javorovu z obou stran - manž. Javorovi
21. Za živou a zemřelou rodinu Čadovu z obou stran - manželé Javorovi
22. Za zomrelého Jozefa Čambalíka - paní Jolana Pagáčová
23. Za zemřelé rodiny Žáčkovy z obou stran
24. Za zemřelé rodiny McMillan
25. Za zemřelé rodiny Jurčovy z obou stran
26. Za živých a zomrelých rodiny Mosných z oboch strán - manž. Mosný
27. Za zemřelého Dr. Jaroslava Profouse - jeho manželka a děti
28. Za zemřelé rodiny Schroeder z obou stran
29. Za zemřelého tatínka, sourozence, příbuzné a přátele - Ed Salcedo
30. Za rodiče, sourozence, příbuzné, přátele a dobrodince

+ + +

M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N É

Křtem svatým do Cirkve Boží byl přijat Antonín Jan Hollop.

"Abys v nás milost křtu svatého rozmnožil. prosíme tě, vyslyš nás!"

Ve středu 1. listopadu, na svátek Všech svatých a v předvečer svátku Všech věrných zemřelých (Dušiček), o sedmé hodině večer bude sloužena v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii mše svatá za naše drahé zemřelé, jejichž jména jste poslali nebo odevzdali.

12. listopadu (novembra) slavíme tradiční

M A R T I N S K É P O S V Í C E N Í

V Římě bude v ten den prohlášena svatou Anežka Přemyslovna. My se spojíme s římskou slavností a radostí SLAVNOU BOHOSLUŽBOU v 10 hodin ráno v HORNÍM KOSTELE Panny Marie Karmelské v Astorii. Komu je to možné, přijďte v krojích!

V neděli 10. prosince ve 2:30 odpoledne v horním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii

V Á N O Č N Í K O N C E R T
našeho pěveckého sboru "Velehrad"

PODPORUJME NAŠE PODNIKY - NAŠE OBCHODNÍKY - NAŠE ŽIVNOSTNÍKY

Jiřina Fuchsová

PŘÍMLUVA PRO DEN SVATOŘEČENÍ

J.E. biskupovi českého exilu, Dr. Jaroslavu Škarvadovi

Princezno tichá
hedvábného hlasu
jež v Praze věků
vzdoruješ bouřím času

Jež na pomníku
jenž se nemění
modlitbu kleneš nad Čechů hemžení

v den slávy svojí
obrať naše zraky
na Boha

Vzhůru

K Lásce nad oblaky
jež větší
hlubší
nežli každá vina...

Nechť každý syn Tvůj
který zapomíná
na Tváře jas
na pohled
který plane ke hvězdám láskou k zemi milované
ví:

zvítězí
vždy
z věků do věků

ne hřích
však láska

K Bohu

K člověku.....

L. A., 6. X. 1. P. 1989

D O N B O S K O

Don Bosko sa pridŕžal tejto dobrej a múdrej rady, a to i vtedy, keď musel s ňou bojovať oproti tomu, od koho ju voľakedy dostal.

Sv. Otec Pius XI. pri istej príležitosti podotkol, že Don Boskovi stavali do cesty prekážky i takí ľudia, ktorí ho mali vlastne podporovať a napomáhať.

Ak na voľakoho, nuž na Msgr. Gastaldiho to padalo doslovne. A on sa nazdával, že slúži Bohu, keď krok za krokom robí ťažkosti mužovi apoštolského ducha.

Na druhej strane nemožno však popierať, že Msgr. Gastaldi bol ináč znamenitým arcipastierom. Bol zbožný, horlivý, učený. Svedomite si plnil všetky svoje povinnosti a na poriadok dbal neúprosne. Je teda možné, že práve z tohto svojho hľadiska videl u Don Boska a saleziánov niektoré nedostatky, ktoré hľadeli jeho nesvedomití rádcovia čím viac nafúkať.

Umrel 25. marza 1883. A Don Boskov spor s ním sa skončil len touto smrťou.

Ale Don Bosko nikdy nehovoril o ňom neúctivo a neláskavo. Ani v najťažších a najtrpkejších chvíľach. Bol jeho biskupom, a ako biskupovi dával mu vždy povinnú úctu a lásku.

A je isté, že práve táto arcipastierská tvrdá ruka nútila Don Boska, aby stále a stále zdokonaľoval seba, svoje ústavy, spoločnosti, svojích chovancov a spolupracovníkov. Áno, táto tvrdá a neúprosná ruka bola tým kladivom, ktoré Don Boskovo železné dielo zocelovalo na dlhé-dlhé časy a dodalo mu sily, aby všetko zdolalo a pretrpelo.

Boli to teda údery boľavé, ale osožné. Takto sa aj tu splnilo:

- Tým, čo milujú Boha, všetko slúži len k dobru.

Otec misionárov

Don Bosko by nebol ani celým, opravdivým Don Boskom, keby nebol myslel aj na misie. Prečo? Lebo myslel na všetko to, kde sa dali ratovať duše a kde bola chudoba, bieda, kde bolo treba pomáhať a obetovať sa. Boli veľkí svätí, apoštolskí mužovia, ktorí všetko rozdali chudobným, a keď už im nič inšie neostalo, obetovali chudobným i kostolné strieborné, zlaté nádoby a podobné.

Don Bosko rozdával seba, srdce, svoju dušu, svoj čas, svoje sily. Rozdával všetko, čo mal. Lebo chcel, aby každá hrivna, čo mu Boh dal, bohato, veľmi bohato sa zúrokovala.

Keď sa roku 1875 dožil šesťdesiatky, mal už väčšie ťažkosti za sebou. Saleziánske ústavy sa všade šírili, mohutneli a prekvitali. Tisíce a tisíce jeho chovancov už vyrástlo a dospelo. Stali sa cennými a váženými ob-

čanmi, robotníkmi, remeslníkmi, inteligentmi, kňazmi, učiteľmi a profesor-
mi. Mnohí z nich mali už svoju rodinu, domov a skvelé postavenie. To
všetko šírilo a napomáhalo i saleziánsku myšlienku. Saleziánske domy a
ústavy bolo už vidieť i vo Francúzsku, Anglicku, Španielsku a inde po
svete. A tak to bolo i so sesterskou spoločnosťou, s Dcérami Panny
Márie Pomocnice.

Don Bosko mohol si teda trošku oddýchnuť. Mohol myslieť na seba,
na ľahšie, tichšie a pokojnejšie časy. Ale, ako sme povedali, to by už
nebol býval on, keby sa bol oddal pohodlnosti, i keď pohodlnosti odó-
vodnenej a zaslúženej.

On teda vec obrátil. Keď už jedno mal pod strechou, hľadel dostať
pod strechu druhé. A to boli misie. Jeho krásny, dávny sen, ale až
príliš romantický. A či tie jeho ostatné sny a plány boli azda menej
romantické? A hľa, splnili sa. Prečo by sa teda nemohol splniť aj tento?

(Albertí - Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

Josef Lada: D Ě T E M

O PSU A KOHOŮTU

Kohout a pes uzavřeli spolu věrné přátelství a vydali se do světa na zkušenou. Když nastal první večer, kohout vyletěl na strom a pes si vyhrabal pod stromem jámu ke spaní.

Když pak v noci kohout kokrhal podle obyčeje a zvyklosti, uslyšela ho liška a hned přiběhla ke stromu. Prosilá kohouta, aby k ní sletěl dolů, že ještě neslyšela ptáka s tak krásným hlasem.

Kohout jí odpověděl, aby vzbudila dřívě vrátného, který leží pod stromem, ten že mu musí otevřít, aby mohl sejít dolů. Liška zavolala na vrátného, a ten, obořiv se na ni, jí roztrhal.